

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: P. A.,
nar.,
státní příslušnost: Kosovská republika,
zastoupeného zmocněncem Mgr. L. L.,
nar.,
bytem ,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2023, č. j. OAM-404/ZA-ZA11-LE05-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že se jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že na začátku války v Kosovu roku 1998 odcestoval v mladickém věku jako válečný uprchlík do Norského království. Tam v té době žil již řadu let jeho starší bratr. Z Kosova žalobce uprchl nejen kvůli hrozbě srbských vojsk, ale též kvůli tlaku a násilí ze strany většinově muslimského obyvatelstva vůči jeho rodině, představitelů křesťanské menšiny žijící v okrese a obci s většinovým zastoupením obyvatelstva muslimského vyznání. Již před válkou se žalobce v mladickém věku seznámil se svojí partnerkou a současnou manželkou, která po vypuknutí války v Kosovu rovněž odcestovala s rodinou jako válečná uprchlice, avšak do ČR, kde v té době řadu let žil její otec a kde krátce poté získala trvalý pobyt. S žalobcem se znovu shledali v roce 2005, společné soužití zahájili v roce 2006, kdy se za ním přestěhovala do Norského království. V roce 2008 se páru v Norském království narodil syn. Svatbu měli v roce 2012. V roce 2018 se jim v ČR narodila dcera. Manželka a společné děti jsou občany Kosova mající dlouhodobě v ČR povolen trvalý pobyt. Syn je v ČR již od předškolního věku a kontinuálně studuje ve vzdělávacím systému ČR, brzy se stane žákem 9. třídy na ZŠ. Dcera v Praze navštěvuje předškolní zařízení a chystá se na nástup do 1. třídy. Žalobce byl v listopadu 2011 vyhoštěn z Norského království za údajné porušení tamních velmi striktních imigračních předpisů. Řízení o jeho správním vyhoštění bylo zahájeno v roce 2008. Žalobce měl porušit imigrační předpisy tím, že fiktivně udržoval vztah s občankou Norského království za účelem získání pobytového oprávnění v zemi. Žalobce neměl možnost účinného právního zastoupení, správní vyhoštění bylo vykonáno. K osobě žalobce byl poté Norským královstvím učiněn záznam do schengenského informačního systému, kde byl označen jako „persona non grata“ pro vstup na území států schengenského prostoru, a to protizákonně bez časového omezení. V návrhovém řízení s Imigračním úřadem Norského království bylo dne 10. 7. 2023 po dlouhých 12 letech, dosaženo odstranění nezákonného zákazu vstupu na území Norského království a výmazu zápisu žalobce z SIS jakožto osoby se zákazem vstupu. Po vyhoštění z Norského království odjel žalobce s rodinou do Kosova. Kvůli nevyhovující bezpečnostní situaci v Kosovu se však spolu s manželkou rozhodli, že se ona s nezletilým synem a později i dcerou vrátí do ČR. Manželka žalobce v ČR vyrůstala, stále zde měla a má rodiče a bratra, kteří jsou dlouhodobě občany ČR. Žalobce však nemohl žít bez své rodiny. Na konci roku 2019 ilegálně přicestoval za svou rodinou do ČR, kde setrval mimo jiné i kvůli restrikcím spojeným s onemocněním Covid-19. Dne 4. 4. 2023 zažádal o udělení mezinárodní ochrany, ve které nastínil velmi nepříznivou bezpečnostní situaci v jeho rodné zemi, resp. obci plynoucí z probíhající krevní msty mezi jeho rodinou a znesvářenou sousední rodinou, která je muslimského vyznání. Během tohoto konfliktu dne 15. 4. 2022 zavraždili jeho bratrance, který žil v sousedství, rodinné pospolitosti. Zavražděn byl střelami z palné zbraně poté, co byl v jeho autě napaden členy sousední rodiny. Manželka zavražděného a 3 jejich děti, a také 2 mladší bratři žalobce, z tohoto důvodu již uprchli z Kosova do Německa. Žalobce opakovaně žádal správní orgán, aby si přes Kosovské zastupitelství v ČR vyžádal dokumenty o násilné vraždě jeho bratrance, spolu s dokumenty potvrzujícími jejich příbuzenství a další skutečnosti. Doložil k tomu dokument ekvivalentu usnesení o zahájení trestního stíhání, jako stěžejní podklad. Od zjišťování těchto skutečností se ale správní orgán oprostil s tvrzením, že získání těchto dokumentů přislíbil sám žalobce. K

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

takovému příslibení však nedošlo. Pouze proti jednomu ze tří členů rodiny, kteří zaútočili na bratrance žalobce, je v Kosovu vedeno trestní stíhání. Tento navíc ani není držen ve vazbě a je nadále na svobodě, zejména proto, že je naturalizovaným občanem Švýcarské konfederace. Žalobce je důvodně přesvědčen, že jeho návrat do Kosova by znamenal nesmírné riziko pro jeho život a zdraví. Kosovské orgány činné v trestním řízení, zejména policie, mají velmi laxní přístup k vyšetřování a sankcionování zločinů, jež spáchali členové muslimské většiny proti křesťanské menšině. Žalobce má za to, že je v jeho případě dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písmeno b) zákona o azylu. Při pohovorech a výsleších správnímu orgánu prezentoval podklady o špatném zdravotním stavu jeho manželky. Ta již řadu let trpí tělesně a zvláště duševně velmi náročným zdravotním onemocněním tinnitus. Tento zdravotní stav manželku žalobce prakticky paralyzuje a znemožňuje jí řádný výkon rodičovských povinností k jejich dětem. Bez přítomnosti žalobce by strádala manželka i děti. Žalobce navrhl jako důkaz zdravotnickou dokumentaci své manželky, případně interpretaci zdravotnické dokumentace formou svědecké výpovědi její praktické lékařky. Manželka žalobce si nemůže bez pomoci a přítomnosti žalobce řádně obstarávat záležitosti své a jejich rodiny. Vycestování žalobce by také značně ztížilo řádný výkon rodičovské péče. Odjezd žalobce by rodině způsobil neúnosné strádání. Dle žalobce je zde navíc reálná hrozba jeho nenávratné ztráty v rámci krevní msty v Kosovu. Správní orgán skutečnosti o nepříznivé bezpečnostní situaci v zemi ani o zdravotním stavu manželky žalobce nijak nehodnotil. Zdravotní stav manželky ani nezmínil v napadeném rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že pokud by správní orgán zajistil a provedl prezentované důkazy, dospěl by k závěru, že okolnosti případu naplňují podmínky pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že bylo vycházeno ze skutečnosti, že ČR považuje v současnosti Kosovo za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce dle něj nedostal požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení. Dle žalovaného žalobce ve vlasti nikdy neměl žádné konkrétní problémy se státními orgány své země. V případě problémů se může obrátit na kompetentní orgány ochrany země svého původu a využít dostupné vnitrostátní prostředky. Pokud by státní orgány země původu nebyly schopné nebo ochotné žalobci odpovídající pomoc poskytnout, tuto skutečnost by bylo možné považovat za azylově relevantní.
4. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
5. Ke své žádosti podané dne 4. 4. 2023 žalobce v dokumentu podepsaném dne 11. 4. 2023 sdělil, že je ženatý, má dvě děti. V ČR žije jeho manželka, tchán a švagr. Je křesťanského vyznání, on ani jeho rodinní příslušníci nejsou členem politické organizace. Kosovo opustil v roce 2019 kvůli sloučení rodiny. Důvodem podání žádosti je, že se v případě návratu do Kosova cítí ohrožen, neboť je etnický Albánec a křesťan, Kosovo je v nestabilní oblasti Balkánu ovlivněné etnickými, náboženskými a politickými konflikty. Je též sužováno praktikami krevní msty. Žalobce dále sdělil, že byl v minulosti obětí násilí a diskriminace kvůli své příslušnosti, jeho obavy o bezpečnost se potvrdily, když byl jeho bratranec v dubnu minulého roku zavražděn. Přislíbil doložit v této věci obžalobu a doklady prokazující příbuzenský vztah. Do ČR přijel za svou rodinou v roce 2019. Nikdy nežádal o azyl, není proti němu vedeno trestní stíhání. Trpí migrénami a bolestí zad, jinak se cítí zdrav.

6. K žádosti žalobce poskytl dne 11. 4. 2023 následující údaje. Uvedl, že je katolického vyznání, nikdy nebyl politicky aktivní. Je ženatý, má dvě děti, všichni žijí v ČR, mají zde povolení k trvalému pobytu. Kosovo opustil v roce 2019. V letech 1998 – 2011 byl žalobce v Norsku, kde však měl problémy se svou nyní již bývalou manželkou, musel odjet do Kosova. O mezinárodní ochranu žádal již v Norsku a v roce 2013 v Rakousku, dále jednou v ČR. Má problémy s migrénou, jinak je jeho zdravotní stav normální. Do ČR přicestoval v roce 2019, přijel autem na konci roku, měl stres, manželka byla nemocná a syn jej prosil, ať přijede co nejdříve. Důvodem podání žádosti byla nemoc manželky, která má problém s nohou, byla na operaci kyčlí, dále má tinnitus. Potíže má od covidu, nemůže kvůli nim pracovat. Nemoc manželky byl hlavní důvod příjezdu žalobce do ČR. Dalším důvodem byl velký konflikt, který má žalobcova rodina se sousedy, konflikt skončil vraždou, synovec žalobce zemřel na místě. Žalobce u toho osobně nebyl, stalo se to před rokem, pohřeb se konal na Velikonoce. Byl tam i žalobcův bratr, jiný bratr než ten, který žil v Norsku. V Kosovu má žalobce otce a matku. Rodině se tam může cokoli stát.
7. Při pohovoru k dotazu, kde pobýval poté, co mu byla v ČR zamítnuta jeho první žádost o udělení mezinárodní ochrany v roce 2015, sdělil, že se ihned po vydání rozsudku NSS vrátil do Kosova. Manželka za ním jezdila přibližně jednou za tři měsíce, poté byla na mateřské, a poté onemocněla. Má obtíže s nohou, závratě a tinnitus, syn žalobce jej prosil, ať přijede co nejrychleji do ČR kvůli stavu matky. Její stav se poté nadále zhoršil. Co se týče problémů znesvářených rodin, vše začalo tím, že bratranec souseda dlužil synovci žalobce a měli z tohoto důvodu vzájemný konflikt někdy od roku 2012. Do roku 2022 se nic nedělo, avšak následně se konflikt vyostřil a synovec žalobce byl zastřelen. V autě byl i bratr žalobce. Člověk, kterého zatkla policie, byl ten, který na synovce vytáhl zbraň. Policii přiznal, že synovce zastřelil. Policie věc stále vyšetřuje. Ve vazbě byl jen bratranec souseda, stále je ve vazbě. Žalobce následně na jinou otázku odpověděl, že bratranec souseda není ve vazbě, synovce nezastřelil. Zatčen byl jiný člen zneprátelené rodiny. Bratranec souseda vyprovokoval problémy kvůli dluhu, ale u přestřelky nebyl. Člověk, který je zatčen, je příbuzný bratrance souseda. S lidmi, kteří zabili synovce žalobce, rodina žalobce nikdy problémy neměla. Ve věci probíhá vyšetřování. V Kosovu z žalobcovy rodiny zůstal otec s matkou a dva bratři zabitého synovce. Nyní se nic neděje, příbuzní souseda vědí, že kdyby se přiblížili k domu žalobcovy rodiny, bude zle. Informace žalobce získává od svých bratrů, který žije jeden v Norsku a druhý v Německu, jezdí na pár dní do Kosova za rodiči. K dotazu, zda žádali o policejní ochranu, ochranu svědků nebo obětí, žalobce sdělil, že neví. V Kosovu takový program ochrany existuje, ale neví, jestli o něj rodina požádala. Hlavním důvodem odjezdu z vlasti žalobce v roce 2019 byl stav manželky, konflikt ještě nebyl takto vyostřen. Manželka měla v plánu přijet do Kosova, ale protáhlo se vyřízení dokumentů, dále měli ekonomické problémy. Žalobce doufal, že mu ruší zákaz pobytu v Schengenu. V Kosovu žalobci dále vyhrožovala soukromá osoba, toto bylo důvodem podání první žádosti o mezinárodní ochranu v ČR v roce 2014. Tento problém po návratu žalobce do Kosova v roce 2015 již nepokračoval. Když byla manželka žalobce těhotná a měla malou dceru, pomáhala jí s péčí o ni rodina. Problém se sousedy by se nevyřešil přestěhováním žalobce z Kosova, ke mstě může dojít i v Evropě, například v Německu se to již stalo.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a

právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

9. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
10. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
11. Podle § 10a odst. 2 téhož zákona je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
12. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
13. Podle § 16 odst. 3 téhož zákona ve znění do 30. 6. 2023 jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
14. Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
15. Podle § 14 zákona o azylu ve znění do 30. 6. 2023 jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
16. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.
17. Soud úvodem konstatuje, že žalobní námitky směřují k tomu, že dle žalobce je u něj dán důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či k udělení národního humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, kdy se zároveň žalobce domnívá, že žalovaný pochybil, pokud žalobci azyl z některého z těchto důvodů neudělil. K těmto námitkám soud předně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

uvádí, že žalovaný posoudil žalobcovu žádost podle § 16 odst. 2 jako zjevně nedůvodnou, v důsledku čehož ji zamítl. Žalovaný při hodnocení jednotlivých žádostí o udělení mezinárodní ochrany postupuje tak, že se nejprve zabývá přípustností žádosti. Pokud v rámci tohoto posouzení dospěje k závěru o tom, že je žádost nepřipustná, rozhodne o zastavení řízení, pakliže shledá žádost tzv. zjevně nedůvodnou, pak ji podle příslušného ustanovení zákona zamítne. Tak tomu bylo i v případě žalobce. Žalovaný posuzoval přípustnost žádosti nejprve z hlediska, že se jednalo o již druhou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR, kdy bylo žalovaným shledáno, že je v tomto ohledu žádost přípustná, neboť žalobcem byly uvedeny zcela nové skutečnosti, které zároveň nastaly až po pravomocném skončení řízení o jeho předchozí žádosti. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č. j. 9 Azs 5/2009 - 65: „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času...*“

18. Následně žalovaný žádost posuzoval ve vztahu k § 16 odst. 2 zákona o azylu s ohledem na skutečnost, že žalobce pochází ze země, která je ze strany ČR považována za tzv. bezpečnou zemi původu (Kosovo). Žalovaný se proto zabýval tím, zda žalobce prokázal, že vůči němu není možné Kosovo považovat za bezpečnou zemi původu a následně zhodnotil, že toto prokázáno nebylo a žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Žalobní námitky týkající se pochybení žalovaného ohledně postupu dle § 12 zákona o azylu či § 14 téhož zákona, jsou tedy z těchto důvodů nedůvodné, neboť žalovaný se zmíněnými azylovými důvody přímo detailně nezabýval a souladně se zákonem v případě aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu adekvátně postupoval podle § 16 odst. 3 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 6. 2023, podle kterého se v případě zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné neposuzují jednotlivé azylové důvody ani důvody pro udělení doplňkové ochrany. Soud je pak žalobními námitkami při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán. Je pravdou, že žalovaný ve svém odůvodnění zmínil, že v případě žalobce nebylo zjištěno, že by mu mělo v Kosovu hrozit pronásledování dle § 12 zákona o azylu či vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona, avšak dané bylo posuzováno pouze s ohledem na hodnocení Kosova jako bezpečné země původu obecně a vůči žalobci, žalovaným nebyly detailně zkoumány jednotlivé parametry pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Pro doplnění soud dodává, že žalobce ve své žalobě namítl, že se domnívá, že mu měl být žalovaným udělen národní humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného je z 22. června 2023, byl na případ aplikován zákon o azylu ve znění do 30. 6. 2023, který tento pojem ještě neobsahoval a dle kterého bylo v případě hodném zvláštního zřetele možné udělit azyl z humanitárního důvodu.
19. Proti postupu žalovaného podle § 16 odst. 2 zákona o azylu žalobce ve své žalobě výslovně nenamítl ničeho, pouze uvedl, že se domnívá, že mu měla být udělena mezinárodní ochrana z výše uvedených důvodů a dále dodal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nehodnotil skutečnosti o nepříznivé situaci v zemi původu žalobce a skutečnosti týkající se zdravotního stavu jeho manželky. K tomu soud uvádí, že není pravdou, že by se žalovaný opomenul v napadeném rozhodnutí věnovat posouzení bezpečnostní situace v zemi, k tvrzení žalobce, že by nebyl žalovaným vzat v úvahu zdravotní stav jeho manželky, se soud dále vyjádří níže.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

20. Přestože žalobní námitky nesměřovaly proti aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu, poukazoval žalobce ve svých námitkách opakovaně na špatnou situaci v jeho zemi původu, kdy zároveň uvedl, že jeho rodina je představitelem křesťanské menšiny žijící v okrese a obci s většinovým zastoupením obyvatelstva muslimského vyznání a dále uvedl konkrétní incident, ke kterému mělo v jejich rodině dojít, kdy mělo jít o vraždu jeho bratrance (synovce). Soud proto k těmto tvrzením žalobce uvádí následující. Žalovaným byla bezpečnostní situace v zemi původu hodnocena zejména na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí.
21. Ve věci bylo z hlediska namítaného nedostatečného posouzení bezpečnostní situace v zemi původu žalobce především podstatné, zda žalovaný postupoval správně, pokud žalobcovu žádost vyhodnotil jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Aby mohla být žádost žadatele vyhodnocena jako zjevně nedůvodná z tohoto důvodu, musí žalovaný správně shledat, že dotyčný přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, přičemž korekcí tohoto závěru je situace, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany prokáže, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze, tj. že poukáže na individuální skutečnosti, které v jeho případě závěr o bezpečnosti dané země vylučují. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“
22. Žalovaný k posouzení obecné bezpečnostní situace v Kosovu nejprve konstatoval, že dle § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ČR považuje v současnosti Kosovo za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. K posouzení tamní situace si dále opatřil Informaci OAMP MV ČR Hodnocení Kosova jako bezpečné země původu ze dne 31. 10. 2022 a Informaci MZV ČR č. j. 123874-6/2021-LPTP ze dne 12. 8. 2021, které se touto otázkou zabývají a které se týkaly také otázky osob hlásících se v Kosovu ke katolické víře. Na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že nenalezl důvod ke zpochybnění závěru o tom, že by Kosovo nebylo možné za bezpečnou zemi původu.
23. Žalovaný se rovněž zaměřil na posouzení bezpečnostní situace v Kosovu s ohledem na individuální skutečnosti případu žalobce. K tomu uvedl, že žalobce v minulosti žádné problémy neměl, k vyhrocení konfliktu rodin došlo až po jeho odjezdu z vlasti. Dle žalovaného v Kosovu obecně nedochází k pronásledování ani tam bez dalšího nehrozí vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že v zemi existují příslušné orgány, které jsou schopné poskytovat občanům ochranu a tato ochrana je reálně dosažitelná. Žalovaným byla dále reflektována skutečnost, že žalobce se hlásí ke katolické menšině, kdy však dle výše zmíněných odborných informací není takovým občanům

ochrana odepřena. Ani sám žalobce dle žalovaného nerozporoval existenci ochranných mechanismů v zemi. Policie naopak dle jeho sdělení případ vyšetřuje a monitoruje a hledá zbraně. Podezřelý ze spáchání zločinu byl dle žalobce zatčen a umístěn do vazby. Sám žalobce o ochranu nepožádal, což je logické vzhledem k jeho pobytu v zahraničí. Žalobce však nevěděl, zda o ochranu požádali jeho příbuzní žijící v Kosovu. Žalovaný poukázal dále na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 34/2004 Sb. ze dne 22. 9. 2004, podle kterého pokud žadatel orgány veřejné moci o pomoc nepožádá, nelze bez dalšího usuzovat, že by mu nebyla poskytnuta. Žalobce nic takového neučinil, ačkoli nesdělil, že by mu v tom mělo cokoli bránit. Žalovaný dále upozornil na to, že z ničeho nevyplynulo, že by se problematický vztah rodin měl přímo dotknout právě žalobce. Dle žalovaného z logiky krevní msty by měla být postižena spíše rodina podezřelého, což žalovaný opřel i o sdělení žalobce o tom, že členové této znesvářené rodiny se jeho rodině vyhýbají z důvodu obav o svou bezpečnost. Žalovaný také uvedl, že k žádnému dalšímu incidentu již nedošlo. Dle žalovaného jsou některá tvrzení žalobce značně pochybná, kdy konkrétně uvedl odlišný popis incidentu vraždy. Žalovaný poukázal též na to, že žalobce neprokázal své příbuzenství k zavražděnému bratranci. K jeho tvrzení o nestabilní situaci obecně na Balkáně nesdělil žádnou konkrétní obavu vztahující se přímo k němu. Žalovaný zohlednil i tvrzenou rodinnou situaci žalobce, ke které však konstatoval, že existence rodinných či soukromých vazeb na území ČR nepředstavuje skutečnost, která by prokazovala, že nelze Kosovo vůči žalobci považovat za bezpečnou zemi původu. Žalovaný shrnul, že žalobce dle něj neprokázal, že by Kosovo pro něj nebylo bezpečnou zemí původu.

24. Soud má shodně s žalovaným za to, že žalobci se nepodařilo prokázat, že by Kosovo pro něj nebylo bezpečnou zemí původu ve smyslu zákona o azylu. Zdejší soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že co se týče obecné situace v zemi, zmínil žalobce pouze to, že situace na Balkáně je podle něj nestabilní, avšak toto uvedl bez relevantního konkrétního vztahu ke své osobě. Je pravdou, že žalobce zmínil, že se hlásí ke katolické menšině, a to jak ve své obci, tak zemi, nicméně dané se vztahuje spíše k jeho tvrzením o incidentu, ke kterému došlo v rámci konfliktu znesvářených rodin – rodiny žalobce a sousední rodiny.
25. Co se týče tohoto incidentu, považuje soud předně za vhodné uvést, že žalobce v dokumentu označeném jako žádost, který byl podepsán dne 11. 4. 2023, uvedl, že měl být v Kosovu zavražděn jeho bratranec. V rámci údajů k žádosti, které žalobce poskytl téhož dne (11. 4. 2023), bylo uvedeno, že mělo dojít k vraždě žalobcova synovce, přičemž bylo dále žalobcem dodáno, že synovec měl být zastřelen členem sousední rodiny. Při pohovoru dne 11. 4. 2023 žalobce předmětný incident podrobněji rozvedl a popsal, jak k němu mělo dojít, kdy opět sdělil, že se mělo jednat o jeho synovce. V žalobě pak žalobce znovu uvedl, že se jednalo o bratrance. Zdejší soud je názoru, že skutečnost, že žalobce uvedl prvně, že měl být v Kosovu zavražděn jeho bratranec, a poté, že to byl synovec, poté znovu bratranec, nepůsobí rozhodně příliš věrohodně, kdy žalovaným bylo také adekvátně poukázáno na to, že žalobce neprokázal svůj příbuzenský vztah k tomuto bratranci (synovci). Zmíněná skutečnost nebyla nadto jedinou skutečností, která byla žalobce ve zmíněných dokumentech uváděna odlišně. Žalobce například v prvotní žádosti sdělil, že nikdy neměl nikde žádat o udělení mezinárodní ochrany, zatímco do jiného dokumentu k žádosti uvedl, že měl žádat již v Norsku, ČR a Rakousku. Soud v kontextu k těmto odchylným tvrzením připomíná, že předpokladem posouzení žadatelových tvrzení je jeho věrohodná výpověď.

26. Posouzení příběhu jako nevěrohodného má zásadní vliv na hodnocení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Co se týče hodnocení výpovědi žadatele a posouzení azylového příběhu žalovaným, lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně důkazního standardu „přiměřené pravděpodobnosti“. Konkrétně lze zmínit rozhodnutí č. j. 4 Azs 250/2019 – 61 ze dne 13. 11. 2019, ve kterém soud uvedl: *„Současné důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“ se aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy. To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel, žalovaný musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (viz výše citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008 - 70). Z uvedeného plyne, že je na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vázících se k jeho tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“*
27. Ve stejném rozsudku soud dále pokračoval, že: *„Lze tedy konstatovat, že žalovaný nemůže ze svého posuzování vyloučit tvrzené skutečnosti např. pouze proto, že nelze vyloučit jiný průběh událostí než ten předestřený žadatelem či že existuje alternativní vysvětlení pro určité skutečnosti, které je stejně pravděpodobné. Pokud je byť jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak žadatel uvádí, žalovaný nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu. Žalovaný může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř nájisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (viz výše citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, nebo rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017 - 40, a ze dne 17. 4. 2019, č. j. 6 Azs 331/2018 - 34).“*
28. Žadatel o mezinárodní ochranu má své pronásledování či hrozbu újmy prokázat zejména vlastní věrohodnou výpovědí. Dané platí i v případě žalobce, kde byl aplikován § 16 odst. 2 zákona o azylu. Je jeho povinností uvádět správnímu orgánu pravdivě a konzistentně svůj azylový příběh. V této souvislosti je proto zapotřebí, aby žadatel správnímu orgánu poskytl příslušnou výpověď a uvedl všechny skutečnosti, které považuje z hlediska pronásledování své osoby či obavy z vážné újmy za relevantní. Žalovaný si nemůže domýšlet azylový příběh žadatele. Je přípustné, pokud daný žadatel v případě opakované zmínky nějaké skutečnosti, se při jejím popisu drobně odchyluje, a to například pokud se týká konkrétních dat či jednotlivostí, které si žadatel nemusel být schopen zapamatovat. Pokud se však tvrzení od sebe liší v podstatných skutečnostech či například ve skutečnostech, které si žadatel zjevně musel být schopen vybavit a pamatovat zcela přesně, je v případě existence takových rozporů dán důvod se domnívat, že azylový příběh žadatele není věrohodný. Dané platí tím spíše, je-li v příběhu žadatele takových rozporů více.
29. V případě žalobce nebyla žalovaným věrohodnost sděleného příběhu zcela zpochybněna, nicméně výše zmíněné rozpory nasvědčují tomu, že žalobce zjevně uváděl minimálně některé skutečnosti odlišně, kdy se nelze odvolávat ani na časový odstup, jestliže uváděl

daná tvrzení v časovém horizontu jednoho dne či několika dní. Pro úplnost soud dodává, že žalobce v žalobě uvedl také chybné datum narození dcery, avšak dané představuje zjevně toliko písarskou chybu.

30. Jak soud již uvedl, výpověď žalobce nebyla žalovaným shledána jako zcela nevěrohodná, proto se žalovaný jednotlivými tvrzeními žalobce zabýval. Žalovaným bylo žalovaným poukázáno na to, že Kosovo ČR obecně vnímá jako tzv. bezpečnou zemi původu. Co se týče individuálních skutečností žalobce, soud uvádí, že žalobce opakovaně žalovanému sdělil, že hlavním motivem jeho současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl zhoršující zdravotní stav jeho manželky, kdy mj. v rámci jednoho takového sdělení uvedl, že mu měl syn volat, ať přijede co nejdříve a žalobce měl být ve stresu a do ČR přijet. Dané se mělo odehrát v roce 2019. Sám žalobce tedy několikrát sdělil, že důvodem podání jeho žádosti nebyla situace v zemi původu, ale výhradně skutečnost soukromé povahy, konkrétně stav jeho manželky. Dané ostatně koresponduje s jeho dalšími sděleními o vzájemném vztahu jeho rodiny a sousedů, který nebyl až do roku 2022 podstatněji problematický. Žalobce k tomuto sdělil, že špatné vztahy měly údajně vyplynout z toho, že v roce 2012 měl být mezi členy rodin dluh, kdy následně do roku 2022 se nemělo nic zásadního dít, nicméně v roce 2022 měla proběhnout potyčka, v jejímž průběhu byl zastřelen žalobcův synovec (či bratranec). Konflikt se tak měl vyhrotit až v roce 2022, tedy v době, kdy žalobce již pobýval v ČR. V době odjezdu žalobce z Kosova v roce 2019 tedy ani nemohl mít zmíněný rodinný konflikt na žalobce jakkoli zásadní vliv. Dané se však mohlo změnit a v případě návratu by žalobce problémy mít mohl, proto soud shodně s žalovaným považuje za podstatné hodnocení, zda v Kosovu existují mechanismy, které jsou schopné zajistit osobám v obdobné situaci dostatečnou ochranu. Otázkou možné hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku č. j. 3 Azs 48/2008 – 57 ze dne 16. 9. 2008, přičemž dospěl k tomu, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a též vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 – 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: *„Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.“*
31. K tomu žalovaný uvedl, že takové mechanismy v zemi původu žalobce jsou, jak bylo zjištěno z jím obstaraných zpráv. Je možné se u orgánů veřejné moci domáhat ochrany. Žalovaný k tomuto uvedl, že žalobce se logicky na státní orgány sám obracet nemohl, neboť již v příslušné době pobýval dlouhodobě v ČR, dle žalovaného se však mohl na příslušné orgány obrátit zbytek žalobcovy rodiny žijící v Kosovu, k čemuž žalovaný doplnil, že žalobce ani nevěděl, zda tak některý jeho rodinný příslušník učinil. Dle soudu byla žalovaným řádně zjištěna možnost ochrany žalobce i jeho rodiny v Kosovu, kdy pakliže této možnosti žalobcova rodina nevyužila, nebo o tom žalobce není dostatečně informován, nelze z toho usuzovat, že státní orgány nemohly žalobci a jeho rodině pomoc poskytnout. V tomto kontextu žalovaný dále správně upozornil na to, že v dané věci probíhá vyšetřování, podezřelý byl zadržen a je vazbě. V této souvislosti lze dodat, že žalobce k jedné otázce při pohovoru sdělil, že bratranec souseda je stále ve vazbě, na následující otázku pak žalobce odpověděl, že bratranec souseda ve vazbě není, zatčen byl jiný člen dané rodiny, ten, který zabil synovce (bratrance), k čemuž se měl i přiznat.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

V žalobě žalobce zmínil, že pouze proti jednomu členu sousední rodiny je vedeno trestní stíhání. V každém případě však byl daný incident policií vyšetřován, včetně dalšího monitoringu, což potvrdil i sám žalobce. Pakliže žalovaným bylo zjištěno, že objektivně možnosti ochrany v zemi původu žalobce existují, kdy žalovaný se konkrétně tímto zabíral na straně 6 rozhodnutí, kdy v této souvislosti poukázal zejména na možnost využití institutu ombudsmana, nemohou subjektivní pochybnosti žalobce o činnosti policie v případech krevní msty, které mj. také vyjádřil, nic změnit na závěru o bezpečnosti Kosova vůči žalobci. Zpráva popisující situaci katolické menšiny sice připouští, že v případě problémů těchto osob nemusí být policie vždy dostatečně aktivní, avšak v případě žalobce aktivní nesporně byla a stále je, neboť daná věc, jak bylo již uvedeno, byla a je vyšetřována. Po návratu do vlasti se může žalobce obracet v případě ohrožení na státní orgány své země původu. Žalobce ostatně i sám uvedl, že v Kosovu existuje možnost policejní ochrany, sám tedy o takové možnosti ví, byť nevěděl, zda jeho rodina těchto mechanismů využila. Pro závěr o tom, že Kosovo je možné vůči žalobci považovat za bezpečné, svědčí dále mj. další žalobcem sdělená skutečnost, a sice fakt, kdy zmínil, že v Kosovu stále žije jeho otec a matka, za kterými, jak též uvedl, jezdí dva bratři žalobce žijící v zahraničí (v Norsku a Německu) na návštěvu. Přestože žalobce rovněž mj. sdělil, že se v Kosovu může kdykoli cokoli stát, je zjevné, že minimálně jeho bratři zároveň do Kosova občasně za rodiče, kteří tam žijí trvale, cestují, což též nenasvědčuje tomu, že by měli minimálně tyto bratři mít obavy v souvislosti s konfliktem rodin v takové míře, jak popsal žalobce. Žalobce zároveň neuvedl, že by měl být do předmětného konfliktu jakkoli osobně zapojen, kdy naopak jeho bratr údajně měl být v inkriminované době daného incidentu osobně přítomen.

32. K námitce žalobce, že nikdy nepřislíbil, že správnímu orgánu doloží další dokumenty týkající se vraždy jeho bratrance, které si měl vyžádat žalovaný, jakož i doklady ohledně příbuzenského vztahu k zavražděnému synovci (bratranci), soud uvádí, že žalobce přímo ve své žádosti uvedl, že doloží příslušnou obžalobu státní prokuratury v Kosovu proti vrahu bratrance a doloží také příbuzenský vztah. Následně pak žalovanému předložil trestní oznámení v příslušné věci, zmíněné dokumenty však nedodal. Není tedy pravdou, že by žalobce příslib ohledně doložení dokumentů neučinil. Žalovaným bylo předložené trestní oznámení zohledněno v rámci zjišťování skutečností týkajících se tvrzené vraždy žalobcova příbuzného, nicméně dané bez dalšího nezpochybnilo závěr o bezpečnosti Kosova vůči žalobci, kdy žalovaný neshledal, že by žalobci mělo v Kosovu v případě návratu hrozit nebezpečí, kdy i kdyby tomu tak bylo, bylo zároveň zjištěno, že v zemi existují možnosti ochrany, kterých se žalobce může prostřednictvím státních orgánů Kosova domáhat.
33. Důvodem podání první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR měly být obavy z výhružek soukromé osoby, které však, jak žalobce výslovně potvrdil, již neměly po jeho návratu pokračovat, ani v tomto ohledu tak žalobci bez dalšího v zemi nic nehrozí.
34. Co se týče v žalobě uvedeného tvrzení žalobce o jeho správním vyhoštění, které mu bylo uloženo v Norsku, je toto bez adekvátního vztahu k posouzení bezpečnosti Kosova vůči žalobci. Žalobce sdělil, že se po odjezdu z Norska vrátil do Kosova, stejně měl postupovat i poté, co bylo pravomocně skončeno řízení ve věci jeho první žádosti u Nejvyššího správního soudu v ČR, kdy žalobce sdělil, že ihned poté odjel do Kosova. Přestože žalobce uvedl, že měl uložen zákaz vstupu do schengenského prostoru, nebránilo mu to v dalším

vycestování z Kosova v roce 2019, kdy jak sdělil, cestoval ilegálně do ČR z důvodu zhoršujícího se zdravotního stavu jeho manželky.

35. Aniž by soud zpochybňoval nedobrý zdravotní stav žalobcovy manželky, kdy nerozporuje ani skutečnost, že se její stav mohl zhoršit, nejedná se o skutečnost, která by prokazovala, že Kosovo není možné vůči žalobci považovat za bezpečnou zemi původu. Lze pro úplnost dodat, že žalobcova manželka by ani v případě nuceného vycestování žalobce z ČR zde nezůstala nutně sama, případnou nezbytnou péči by mohli zabezpečit členové rodiny, kteří tak činili již v minulosti mj. v době jejího těhotenství. Žalobce nedoložil, že by byla v tomto ohledu nezbytně vyžadována právě jeho osobní přítomnost. Zdravotní dokumentace manželky žalobce, kterou žalobce navrhl jako důkaz, by stejně jako jím navrhovaný výslech praktické lékařky, nemohla mít vzhledem k uvedenému na závěry žalovaného vliv. Zdravotní stav žalobcovy manželky, jako i obecně jeho rodinné vazby v ČR, jsou bez adekvátního vztahu k posouzení bezpečnosti Kosova vůči žalobci. Bude-li žalobce chtít na území ČR do budoucna legálně pobývat, je zapotřebí, aby k tomu zvolil některou z možností dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR.
36. Z důvodů shora uvedených soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. 11. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

